

at der gives Invaliderne Understøttelse, ikke er en Naadesag, men at Invaliderne have et lovmæssigt Krav paa denne Understøttelse, saasnart de opfyldte de Betingelser, som Loven foreskriver. Det forekommer mig, at man ikke altid fra Administrationens Side fuldt ud har havt dette for Øie, medens det i det Mindste efter min Opfattelse burde være Administrationens Pligt, saa godt den kan, og det Yderste den kan at undersøge, om saadanne lovmæssige Krav, naar de reises, ere til Stede eller ikke. Jeg har set flere af den Slags Sager, i hvilke jeg har været beskikket som Sagsfører, og i hvilke Administrationen har stillet sig paa en ganske anden Maade. Den har nemlig stillet sig som en Modpart, der sagde: Vi anerkjende ikke Invaliditeten og navnlig ikke Kausalitetsforholdet; bevis det fuldt ud, ellers give vi ingen Pension eller Understøttelse. Det er da ogsaa gjentagne Gange stædt, at Administrationen har faaet Ret ved Domstolene, at Domstolene have underkjendt Administrationens Skjøn i saa Henseende og have tilkjendt Invaliderne Ret til at faae den Understøttelse, som Administrationen tidligere havde nægtet dem. I saadanne Tilfælde lider imidlertid Invaliden særdeles derunder; thi der gaar jo som bekendt en ikke kort Tid, ja jeg kan sige en meget lang Tid — ofte i det Mindste — inden det lykkes at faae en Dom, om fornødent en Høiesteretsdom, som underkjender Administrationens Bedømmelse af dette Forhold. I den Tid, hvori dette varer, maa Invaliden lide derunder, savne den Understøttelse, som Domstolene senere afgjør rettelig tilkommer ham, og naar en saadan Dom endelig falder, udbetaler Administrationen ikke Understøttelse fra den Tid, hvorfra Dommen siger, at Manden virkelig maa siges at være pensionsberettiget, men udbetaler den først fra det Dieblit, Dommen falder, eller fra nogen Tid forinden. Jeg tror, at jeg en Gang har set i et Tilfælde, jeg havde at gøre med, at Pensionen blev regnet et Aar tilbage, men det forslog naturligvis ikke. Jeg siger, at Invaliderne lide herunder; der paaføres dem særdeles mange Savn, tunge Aar kunne gaa, førend de tilkæmpe dem den Ret, som de dog tilsidst anerkjendes at have. Jeg vil tillade mig at anføre et Exempel i den Retning. Det er en Mand, som tidligere har indgivet et Andragende til Thinget, nemlig forhenværende Waabenmester H. B. Koch af Svendborg. Han fik under Affæren paa Dybbøl Bjerg den 13de April 1849 paa Grund af de Ansørgelser, han havde lidt i denne Affære, epileptiske Anfald; han haabede naturligvis,

at dette skulde gaa over, men det viste sig imidlertid, at det blev værre og værre, og endelig blev han den 28de Januar 1854 affædiget som fuldstændig kassabel paa Grund af Epilepsi. Han indgav nu strax en Ansøgning om Invalideforsørgelse, men det blev afflaaet, og mange Gange siden den Tid har han indgivet Andragende igjen, saa ofte han har troet, at der kunde være Haab, men Andragenderne ere bestandig bleve nægtede. Man sagde: Det er ganske vist, at Manden opfylder alle andre Betingelser, Invalid er han; men kan det med Hensyn til Marsagsforholdet bevises, at hans Strabadser under Krigstjenesten virkelig have været Marsag til, at han fik denne Epilepsi — og det bestred man. Endelig omsider, efter at han den 28de Januar 1854 blev affædiget som fuldstændig kassabel paa Grund af Epilepsi, har han nu den 11te Februar 1884, altsaa 30 Aar efter, erhvervet Høiesteretsdom for, at denne Marsagsforbindelse virkelig maa antages at være til Stede, og at han bør have Pension. Men i disse 30 Aar har Manden jo ikke faaet denne Pension, som tilkommer ham. I de mange og tunge Aar har han lidt Savn, og han har været saaledes stillet, at han har lidt store Savn, fordi altsaa Administrationen efter Høiesterets Dom og Mening — og Høiesteret er kompetent i saa Henseende — har feilet i Bedømmelsen af denne Marsagsforbindelse. Efter min Mening burde i alle den Slags Tilfælde, som i andre Retsager, Pensionen udbetales Invaliderne, naar den tilkjendes dem, fra det Tidspunkt, hvor Domstolene mene, at de have været berettigede dertil. Om denne Mand nu faar Pension for 30 Aar, det er vistnok et meget stort Spørgsmaal. Det er der Sag om, men det skal jeg ikke videre komme ind paa her. Der næst er der et andet Forhold, som vedrører den Sag, som jeg vil tillade mig kortelig at omtale med et Par Ord, og det er den Fortolkning, der gives af § 7 i Loven af 20de November 1876 om Invalideforsørgelsen. Paragrafen gaar ud paa, at naar en Invalid faar en Ansættelse i en af Staten lønnet Bestilling, faar det den Indflydelse paa den ham tillagte Understøttelse, at naar den Lønning, han faar, er 1½ Gang større end hans Pension, saa inddrages denne, og er den ikke saa stor, er der Regler for, hvor meget der fra drages hans Invalideunderstøttelse. Invalideforsørgelsen er virkelig ikke saa stor, at den taaler noget videre Afdrag, men det staar nu en Gang i Loven, at det skal ske, og saa længe indtil denne Lov bliver forandret, maa man jo rette sig derefter. Det er derimod Fortolkningen af Loven, jeg vil sige et Par Ord om. Efter min Opfattelse — og saa